

เทศน์เช้า วันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๕๓

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เราอยู่กับสังคม เราว่าสังคมนี่เดือดร้อนมาก สังคมนี่บีบคั้นเรามาก เวลาถูกหมาย บังคับนี้ บังคับว่ามนุษย์เป็นสัตว์สังคม ไม่มีกฏกติกา เราจะอยู่กันได้อย่างไร แต่ถ้ามี ศีลธรรมในหัวใจ กฏกติกานั้นมันเป็นเปลือก แต่ถ้าคนมันหยาบต้องใช้กฏหมายบังคับ กฏหมายบังคับเขายังหาทางหนีออกเห็นไหม

แต่ถ้าศาสนา มันเป็นเรื่องของศีลธรรม คนเก่งกับคนดี ถึงลูกเราจะไม่เก่งขนาด นั้น แต่ลูกเราเป็นคนดีและมีความสุข เราก็จะพอใจในความสุขของลูกเรา การเกิดและการตาย เราไม่ได้มาในปัจจุบันนี้ ทุกคนปรารถนาดี ทุกคนต้องการความดี แต่ความดีของคนมันหลากหลาย ความดีของแต่ละบุคคลมันแล้วแต่มุมมองของคน ว่าความดีของเราคือปรารถนาสิ่งใด

เรายังไม่เข้าใจนะ เราขาดแคลนสิ่งใด เราก็จะหาสิ่งนั้น เพื่อตอบสนองความต้องการของเรา พอได้มาก็เป็นความสุข ความสุขอย่างนั้น เราจะสะสมไว้ในบ้านเราจน ล้นบ้านเลย ไม่มีที่เก็บเลย แต่ความสุขในใจของเรา มันไม่ต้องมีที่เก็บ มันมีความรู้สึก มันมีศีลธรรมจริยธรรม มันมีกฏกติกาของมัน เรามีความสุขนะ คนยังไม่มียอะไรเลย

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้อยู่โคนต้นโพธิ์ อยู่ในป่าในเขา ทำไมท่าน เสวยวิมุตติสุข กว่าที่จะออกมาสั่งสอนนะ เสวยวิมุตติสุขแล้ว เสวยวิมุตติสุขอีก เพราะสิ่งใด เพราะว่าถ้าไปสอนเขาแล้ว เขาจะเข้าใจเราได้อย่างไร

เพราะทางโลกเขาปรารถนาความสุขกัน ลากสักการะเป็นผลประโยชน์ของเขา เราบอกให้เขาเสียสละ ! เสียสละนี้ เขาเข้าใจไม่ได้หรอก แต่ถ้าคนมีศีลธรรม เขาอธิบาย ให้เข้าใจได้นะ ว่าการเสียสละของเรา เสียสละเพื่อฝึกหัวใจของเราให้เข้มแข็ง หัวใจของเราอ่อนแอ หัวใจของเราไม่มีที่พึ่งอาศัย มันอาศัยสิ่งวัตถุเป็นที่เกาะ เป็นที่แอบอิง มันจะ

อยู่ในตัวของมันเองไม่ได้ นี่ถ้ามีสิ่งใด มีเพชรนิลจินดา มันไม่มีชีวิต เราก็มีความสุข ไปคิดว่าเป็นของเรา เป็นของเราละ นี่หัวใจไปเกาะเกี่ยวกับมัน เพื่อจะหาความสุขมา

แต่ถ้าเราเสียสละเห็นใหม่ ทำไมพ่อแม่ เพชรประจำตระกูล เวลาลูกจะหมั้น ทำไมเราส่งต่อๆ กันไปละ เราอยากให้มีสมบัติของเรามีคุณค่า มีคนรักษา เราอยากให้มีคนเขาดูแลสมบัติพัสถานของเรา ให้ตระกูลของเรานี้ยั่งยืน แต่หัวใจของเรา ความรู้สึกรู้สีกของเร เวลาเราเกิดมาในตระกูล เราเกิดมาโดยอะไร เราเกิดมาโดยสายบุญสายกรรม พ่อแม่ปู่ย่าตายาย เรามีเวรมีกรรมต่อกันทั้งนั้นละ กรรมดีกรรมชั่วมันส่งเสริมกันมาให้เรามาเกิดร่วมกัน การเกิดร่วมกัน นี่ชาติตระกูลของเรา !

แต่จิตของเราที่มันเกิดตาย เกิดตาย จิตดวงเดียวนี้มันเกิดแล้วเกิดเล่า เกิดแล้วเกิดเล่า เวลามันเกิดเป็นตระกูล พ่อแม่ปู่ย่าตายาย คนละดวงใจนะ จิตหนึ่ง ! จิตหนึ่ง ! จิตหนึ่ง ! จิตหนึ่งคือชีวิตหนึ่ง เป็นสายบุญสายกรรม แต่เรามีความสุขนะ

แต่เวลามันถือเนกขัมมะเห็นใหม่ หนึ่งเดียว ! ถือพรหมจรรย์ยิ่งหนึ่งเดียวใหญ่เลย ! แล้วหนึ่งเดียวมีความสุขได้อย่างไร คุณสิ เวลาครูบาอาจารย์ของเราละ ลูกศิษย์ลูกหามหาศาลเลย เกิดจากอะไร เกิดจากโอษฐ์ เกิดจากปาก เกิดจากแสดงธรรม เกิดจากความรักความบูชา

แต่ของเรานี้เกิดจากกรรมกันนะ สายบุญสายกรรม เราเกิดจากกรรม เกิดมาแล้วมีเลือดเนื้อเชื้อไขเพราะอะไร เพราะว่าเกิดมาจากเลือดเนื้อเชื้อไข เกิดมาจากหัวอกใจ ลูกก็ดื่มกินเลือดจากหัวอกพ่อแม่ไง นี่มันเป็นสายบุญสายกรรม

แต่ถ้าเกิดจากโอษฐ์ละ เกิดจากโอษฐ์นั้นมันเป็นเรื่องของธรรม เรื่องของศีลธรรม เรื่องของความเชื่อมั่น เรื่องของครูบาอาจารย์ของเรา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นศาสดาของเรา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสียสละมาทุกๆ อย่าง เสียสละมาเห็นใหม่ เสียสละแม้แต่ชีวิตตั้งแต่เป็นพระโพธิสัตว์ เสียสละมาทุกอย่าง เสียสละได้ทั้งนั้น เสียมาเพื่อใคร เสียมาเพื่อพัฒนาหัวใจของตัวเอง

คุณสิ เราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เราทำบุญกุศล สิ่งที่เราเสียสละออกไปเป็นของเราทั้งนั้นละ ถ้าเอาไว้ในบ้าน ยังเป็นของตระกูล แต่ถ้าเป็นของเรา เราเสียสละออกไป

เป็นผู้กระทำ เป็นผู้เห็น ตระกูลของเราไม่รู้ ปู่ย่าตายายไม่รู้ว่าจะถูกไปทำบุญหรือไม่ทำบุญนะ แต่เราอุทิศส่วนกุศลไปให้เขา อุทิศส่วนกุศลให้ปู่ย่าตายายเขาได้รับบุญกุศล

แต่ถ้าเป็นสมบัตินะ อยู่ในบ้านก็เป็นของทุกๆ คน ทุกคนก็ อู๋.. ของเรา ! ของเรา ! ของเรา ! เราเอามาทำบุญเขายังไม่รู้ละ แต่ถ้าอุทิศส่วนกุศลไป นั่นจะเป็นบุญของเขา

อุทิศส่วนกุศลเพราะเหตุใด อุทิศส่วนกุศลไป เพราะเรามีความปลื้มปิติในหัวใจ มีความเสพสุขในหัวใจ หัวใจนี้อุทิศให้เขา เวลาเราทุกข์เรายาก เราไม่มีความสามารถจะหาวัตถุมาเสียสละทานได้ เราเห็นใครเสียสละทาน เราก็ออนุโมทนาไปกับเขา เห็นเขาทำบุญ เรามีความปลื้มใจ

หัวใจไม่ต้องอาศัยเพชรนิลจินดาเป็นที่อาศัย เป็นที่มีความสุขใจ มันมีความสุขของมันได้ แล้วความสุขอย่างนี้ ไม่ใช่ข้าวของเงินทองที่เก็บไว้ในตู้เซฟ ซ่อนกันจนล้น ออกมานอกบ้านเลย แล้วไปนั่งเฝ้ามันนะ กระดาษของกู ! กระดาษของกู ! แแบงก์ของกู ! ของกู ! แล้วมันเป็นของกูจริงหรือเปล่าละ ตายเดี๋ยวนี้มันก็พลัดพรากจากกัน

แต่ถ้าเป็นบุญกุศล มันจะเป็นนามธรรม มันไม่มีวัตถุ ไม่ต้องเก็บซ่อนเลย ไม่ต้องทำอะไร ตกน้ำไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้ ความรู้สึกเราก็ปล้นไม่ได้ ใครปล้นบุญกุศลของเราไม่ได้ ใครมาฉกชิงวิ่งราวบุญกุศลไม่ได้

แต่เราเสียสละได้เห็นไหม เราอุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร เป็นสายบุญสายกรรม คนเกิดมาก็มีกรรมมีเวรมาทั้งนั้นละ สิ่งใดที่เราทำผิดพลาดมา เราก็อุทิศส่วนกุศลนะ อุทิศส่วนกุศลขอภัยต่อกัน ให้บุญกุศลนี้เจือจานต่อกัน เพื่อให้กรรมเวรมันเจือจานไปต่อกัน แล้วเราเอาแต่ความดีๆ นี้มาเพื่อแผ่กัน เอาแต่ความดีๆ เห็นไหม

เวลาสังคมมันทุกข์ยากเห็นไหม หรือสังคมมันบีบคั้นเรา พุทธศาสนา ศาสนาแห่งการเสียสละ ศาสนาแห่งศีลธรรม ทำไมคนมันเป็นอย่างนั้นละ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดานะ นี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเราเคารพบูชาไหม เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปบิณฑบาตนะ นี่คนที่เขาไม่เห็นด้วย เขาจ้างคนมาค่า “ไอ้อูฐ ไอ้หัวโหล่น ไอ้ไม่ทำมาหากิน ไอ้ไม่รู้จักทำมาหากิน”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดาของเรา ทำไมไม่มีคนมาตินินทาล่ะ เพราะคนตินินทา จิตใจเขาหยาบซ่า นี่เราเกิดในสังคม สังคมที่มันทุกข์ร้อน เพราะจิตใจของคน ของเขามันไม่มีหลักมีเกณฑ์ ถ้าเรามีหลักมีเกณฑ์ เราคัดเลือกเอา เราก็ว่าสิ่งใดถูกต้อง สิ่งใดดีงาม ธรรมะย่อมชนะอธรรม !

แต่คำว่าธรรมะ เราเสียสละ เราทำความดีกับเขา ใครจะเห็นความดีของเราบ้างล่ะ เราทำคุณงามความดีมาขนาดนี้ แล้วบอกเราไม่เคยได้ดีกับใครเลย แต่คนที่ได้ดิบได้ดีคนแรกคือหัวใจของเราเราเป็นผู้เสียสละ เราเป็นคนทำคุณงามความดีนี้ เราเป็นคนรู้จักก่อนนะ ใครจะรู้หรือไม่รู้ก็ เรื่องของเขา เรื่องของเรา เรารักษาเรื่องของเรา เทวดา อินทร์ พรหม รู้เรารู้ของเรานะ

ถ้าเรารู้ของเราเห็นไหม คุณิ เราเป็นคนชั่วช้าลามก แล้วเราเป็นผู้ปฏิบัติธรรม เรา พุทโธ พุทโธ พุทโธ เรารู้ของเรานะ เพราะเราเป็นคนทำของเราเอง เราคิดศีลเราเอง เราทำของเราเอง แล้วมา พุทโธ พุทโธ พุทโธ เรารู้ของเราเองเห็นไหม

ฉะนั้น ทำดีแล้วไม่ต้องไปห่วงว่าคนโน้นจะรู้ คนนี้จะไม่รู้หรือ เราจะรู้ของเรา ความดี การทวนกระแส คนจะยอมรับได้ เขาต้องใช้กาลเวลา ฉะนั้นชีวิตหนึ่งสิ้นไปแล้ว เขาจะรู้ความดีของเราหรือไม่รู้ความดีของเรา เขาจะรู้สึกถึงความดีกันก็ตอนอ่านประวัติ ตอนเผาศพ โอ้อโฮ.. คนๆ สุขยอด ! สุขยอด !

ตอนเผาศพนะ เขาจะอ่านประวัติ อ่านประวัติมันก็เรื่องของเขา บุญกุศลมันติดไปกับเราแล้ว เราไปส่งกันที่เชิงตะกอน แล้วก็อ่านประวัติกัน แต่คุณงามความดีมันติดตั้งแต่ที่เราทำ พอที่เราทำนะ เวลาเราจะเสียชีวิตนะ เราเผชิญหน้ากับมัจจุราชได้สบายๆ เลย เราพร้อมแล้ว ! ไปไหนก็ได้ ! สมบัติพัสถานพร้อมแล้ว !

แต่ถ้าเราไม่มีอะไรในหัวใจเลย ศีลธรรมเราบกพร่อง จะละล้าละลังนะ จะไปก็ไม่กล้าไป จะอยู่มันก็เจ็บไข้ได้ป่วยก็ลำบากลำบาก ใจจะไปที่ไหนก็ไปไหนก็ไม่รู้ แต่ถ้าคนที่มีศีลธรรมในหัวใจนะ จะไปไหนบอก คนมันพร้อมนี้ไปได้ตลอดนะ นี่ผลของวิญญูะ

แต่ถ้ามันถึงที่สุด ถ้ามีสติปัญญา เวลาพระอรหันต์จะตาย สติมันพร้อมหมด สติมันพร้อมกับความรู้สึก เพราะธรรมชาติมันหดตัวเข้ามาจนเป็นจุดศูนย์กลางของจิต แล้ว

เคลื่อนออกไป มันรู้มันเห็นหมดทุกอย่างละ มันไม่มีใครว่าจะตาย จะตกใจ อยู่.. จะตาย จะไปไหน ไปอย่างไร มันไม่มีหอรอก จิตมันพร้อมเสมอ

คูสิ เวลาคนวูบ วูบไปก็ดับ แต่เวลามีสติมันหดตัวเข้ามานี้ รู้ตัวตลอดเวลา จะดับอย่างไรมันก็มีจิตรู้อยู่ รู้ลึกๆ สักแต่รู้ว่ารู้ อยากรู้ก็รู้ รู้ตลอดเวลา ปฏิสนธิจิตที่มันจะหมุนไปเห็นใหม่ ปฏิสนธิจิตเวลาคนเวียนตายเวียนเกิด ปฏิสนธิจิตที่มันไปเกิดไปตาย แต่พระอรหันต์เวลาตาย มันหดเข้ามาถึงที่สุดของมันนะ เพราะอะไร เพราะมันสิ้นกิเลสตั้งแต่ยังมีชีวิตอยู่แล้ว มันไม่มีอะไรตายหรือ

ธรรมชาติ ! ชาติอันนี้ อารมณ์ความรู้สึกก็ชาติหนึ่ง ภพหนึ่ง คิดถึงก็เกิดไป ประสพพบหนหนึ่ง เวลาเราเกิดเป็นภพชาติหนึ่ง เห็นใหม่ เวลาความคิดเกิดขึ้นมาก็สวอยอารมณ์หนึ่ง มันก็ภพชาติหนึ่ง ภพชาติ มันเกิดตาย เกิดตายบนจิต ภาวสวะมันก็ทำลายหมดแล้ว มันจะเอาอะไรไปเกิดตาย มันไม่มีอะไรมาเกิด ไม่มีอะไรมาตาย มันรู้ตั้งแต่มันยังไม่ตาย แล้วมันจะเอาอะไรมาตาย

พอมันไม่ตายเห็นใหม่ นิจิตมันไม่เคยตาย แต่เราต้องตายนะ เรานี้ตาย เพราะจิตเราก็ตายด้วย เพราะเรามีกิเลสต้นหาคความทะยานอยาก เราไม่เข้าใจของเราเห็นใหม่ เราทำบุญกุศลกันเพื่อเหตุนี้ เราเสียสละมาเพื่อบารมีธรรม ! เราเสียสละมาเพื่อให้หัวใจเข้มแข็ง ! ถ้าหัวใจเข้มแข็งตั้งสติได้ พอตั้งสติได้ เรากำหนด พุทโธ พุทโธนี่ อารมณ์ความรู้สึกจะไม่มาหลอกลวงเรา พอไม่หลอกลวงเรามันก็มีความตั้งมั่น พอตั้งมั่นมันก็เกิดปัญญา ปัญญาที่เกิดมันเป็น โลกุตตรปัญญา ปัญญาที่ชำระกิเลส ไม่ใช่ปัญญาความคิด ปัญญาที่เราศึกษาธรรมะกันอยู่อย่างนี้

เห็นใหม่ ทำบุญ เราจะรู้เอง เราทำของเรา มันจะพัฒนาเป็นขั้นเป็นตอนขึ้นไป จิตเราจะเข้มแข็งขึ้นไป จะมีหลักมีเกณฑ์ขึ้นไป ถึงที่สุดจิตพ้นจากความตายได้ ความตายในสมมุติใจ วัฏฏะนะ การเกิดการดับ นั่นคือการตาย ความคิดอารมณ์หนึ่งก็ตาย เกิดคิดหนึ่งก็เกิดทีหนึ่ง ความคิดดับไปก็ตายหนหนึ่ง เกิดตาย ! เกิดตาย ! เกิดตาย ! แล้วมาเกิดตาย เป็นมนุษย์อีก ก็เกิดตาย ! เกิดตาย ! เกิดตาย ! แต่มันถึงที่สุดแล้ว ธรรมชาติแล้ว เห็นใหม่ เวลามันจะอำลาต่อกันไป

เราเกิดมาด้วยบุญกุศล เป็นมนุษย์ประพฤติปฏิบัติ เราจะอำลาต่อภพชาตินี้ เราปฏิบัติจนสิ้นกิเลสแล้ว ลาภันที ! ภพชาติเอ๋ย ! ขอลาภันที มันหดเข้ามา หดเข้ามา แล้วมันก็ไปของมัน...จบสิ้นกันไป สอุปาทิเสสนิพพาน คือยังมีชีวิตอยู่ ยังมีภพชาติอยู่

เวลามันออกจากร่างไป นั่นนะอุปาทิเสสนิพพาน ไม่มีเศษ ไม่มีสิ่งใดกระทบมารจะตามไม่เจอ ใครจะตามหาสิ่งนั้นไม่ได้ แต่ในปัจจุบันยังมีชีวิตอยู่ ยังแสดงธรรมให้เราฟังได้ ยังเป็นผู้ชี้แนะเราได้ แต่ถ้าเป็นในวิภวภูมิตะ มันยังเกิดตาย เกิดตาย ยังมีเวรมีกรรม ยังไปพบกันข้างหน้า แต่ถ้าสิ้นแล้วมันจะไม่พบกันอีกแล้วเห็นไหม นี่บุญกุศลของเรา เราสร้างเพื่อเรา เพื่อประโยชน์กับเรา เอวัง